

حقوق بشر؛ ارزش یا ابزار؟

پرسش هایی از نیروهای مخالف سیستم درباره مذاکره با آمریکا

مرضیه آذرافزا

فعال مدنی

این روزها مذاکرات دوجانبه ایران و آمریکا موضوع مهمی است که علاوه بر نگاه‌های سیاسی در این دو کشور، چشمان بسیاری در سرزمین‌های مختلف به‌ویژه در منطقه خاورمیانه به آن دوخته شده است. برای این کشورها حسب منافع سیاسی، اقتصادی و امنیتی راهبردی متفاوت، بلکه متضاد، نتیجه مثبت یا منفی این مذاکرات بسیار اهمیت دارد. گرچه این اولین بار نیست که ایران و آمریکا با یکدیگر مذاکره می‌کنند، ولی وجود تنش مزمن در روابط این دو کشور، اصل مذاکره را به یک رویداد حساس مبدل کرده است. در این برهه و با توجه به شرایط امروز و تجربیات گذشته تا همین جا نفس اراده برای مذاکره، اولین مانع را برای عادی‌سازی مناسبات دیپلماتیک میان ایران و آمریکا، به‌رغم اختلافات اساسی از پیش پا برداشته است. شواهد و قرائن در جامعه ایران نشان می‌دهد که این بار با وجود مخالفت‌ها و سنگ‌اندازی‌های همیشگی از سوی جریانی خاص، میان نیروهای مؤثر و تعیین‌کننده در حاکمیت و دولت برای انجام مذاکره با تاکید بر رعایت عرف و معیارهای رایج بین‌المللی، توافق روشن‌تری ایجاد شده است و افکارعمومی در ایران نیز اعم از جامعه‌نخبگان و بدنه اجتماعی از این اقدام حمایت می‌کند. در این میان اما، اپوزیسیون تندرو جمهوری اسلامی ایران که چهره‌های مدعی و پراکنده آن عمدتاً در خارج از ایران به سر می‌برند و در این سال‌ها فروپاشی نظام مستقر در کشور را به‌هر قیمتی دنبال می‌کند، نگرانی‌های خود را دارد. از آنجا که این جریان فاقد پایگاه اجتماعی متشکل، حتی حداقلی در شاکله اجتماعی ایران است، حساب خود را برای سقوط نظام سیاسی در کشور، روی تشدید فشار قدرت‌های بین‌المللی و اعمال تحریم‌های فلج‌کننده علیه حکومت ایران‌باز کرده است. حتی گروهی از آنان از حمله نظامی اسرائیل و آمریکا به ایران آشکارا حمایت می‌کنند و مابقی در این طیف نیز با سکوت یا نوعی ممانعت، از کنار پیشنهاد حمله به ایران می‌گذرند. نتیجه آنکه این جریان به‌شدت از احیای امر دیپلماتسی در جهت حل مناقشه میان حکومت ایران و غرب و کشورهای خاورمیانه‌نگران است و از این حیث که این روند را نشانه و مایه بقای نظام در ایران می‌داند، از هیچ تلاشی برای شکست این مذاکرات، فروگذار نمی‌کند.

در روزهای اخیر چهره‌هایی در جریان مورد اشاره که مخالفت با دیپلماتسی ومذاکره با حمایت از تهاجم نظامی با پرستیز حقوق بشری آنان سازگار نیست؛ به مذاکره‌کنندگان آمریکایی توصیه کرده‌اند که مسئله حقوق بشر را به‌عنوان یکی از محورهای اصلی، در پوشه مذاکرات بگنجانند. طبعاً حق انتخاب گرایش‌های گوناگون سیاسی برای تعیین راه، محفوظ است؛ ولی عطف به پیشنهاد بیان‌شده می‌توان نکات و پرسش‌های زیر را برای رفع ابهام مطرح کرد:

آیا با این مفروض همراهی وجود دارد که تنش‌زدایی در مناسبات کشورها و دور کردن سایه تهدید با توجه به پیامدهای عمیقاً تلخ و ماندگار درگیری و جنگ، می‌تواند اقدامی به سود اهداف حقوق بشری باشد؟

تحریم‌های اعمال‌شده علیه ایران خصوصاً تحریم‌های «فشل‌کننده» در دهه اخیر بخش بزرگی از بدنه اجتماعی در ایران را به لحاظ معیشتی، رفاهی، بهداشتی و درمانی، آموزشی و... در تنگنا و سختی انکارناپذیر قرار داد و طبقه متوسط جامعه را تضعیف کرد. اعمال این تحریم‌ها و حمایت از آنها، نزد دولت‌های غربی و اپوزیسیون برانداز مدعی، چه نسبتی با اهداف حقوق بشری دارد؟

به رویکرد و کارنامه نظام‌های سیاسی و دولت‌ها در همه جای دنیا از بابت بروز مشکلات و مصائب پیش آمده می‌توان نقدهای جدی وارد کرد، چنان‌که عملکرد جمهوری اسلامی ایران را هم در خصوص سیاست داخلی و خارجی می‌توان به نقد کشید. اما در تاریخ ۴۶ ساله این نظام در برهه‌هایی با وجود نزدیک شدن جامعه به سطح تعیین‌کننده‌ای در کاهش مشکلات داخلی و خارجی، ولی با واکنش بسیار منفی قدرت‌های غربی مواجه شد. از خاطر رفته که پس از واقعه یازده سپتامبر و همراهی ایران با غرب در شکست طالبان و صدام که هر یک مظهر بارزی از زیر پا گذاشتن حقوق بشر بودند، این ایران بود که از سوی آمریکا در «محور شرارت» قرار گرفت. در توافق نامه بین‌المللی بر جام که ایران به کلیه

تعهدات‌اش در خصوص پرهیز از دستیابی به سلاح هسته‌ای در نظر و عمل پایبند ماند، این غرب و آمریکا بودند که به توافق نامه پشت‌پا زدند. پرسش این است که خسارت‌هایی که از این بدعهدهی‌ها به جامعه ایرانی و زندگی روزمره و نیازهای اولیه مادی و معنوی مردمان کوچه و بازار زده شد، با کدام نگاه حقوق بشری تطابق دارد؟

جامعه ایران به علت نارسایی‌های موجود ناشی از علل داخلی و خارجی از نازناضیتی گسترده رنج می‌برد، ولی چه کسی و بر اساس چه مستندی می‌تواند ادعا کند که اکثریت این ناراضیان طرفدار رویکرد رادیکال و ایجاد بی‌ثباتی در جامعه، دخالت بیگانه یا تهاجم نظامی به کشور و ورود جریانی در قدرت هستند که چشم‌طمع به حمایت قدرت‌های خار جی دارند؟ جامعه ایران در مسیر دموکراسی خواهی فراز و نشیب‌هایی داشته و دارد. قابل انکار نیست که نظام جمهوری اسلامی مخالفان زیاد انگیزه‌مندی در داخل و خارج از ایران دارد. در عین حال برای ناظران بی‌طرف و پژوهشگران واقعی دشوار نیست تا در این میانه، نگاه و اراده بخش بسیار بزرگی از جامعه مدنی ایران و شهروندانی از بدنه اجتماعی را ببینند که با وجود انتقاد جدی به شرایط موجود و نقد مسئولان و کارگزاران کشور در مورد امور داخلی و سیاست‌خارجی، به جد خواهان صیانت از استقلال ایران هستند و روندی مسالمت‌جو، درون‌زا و ملی را در جنبش دموکراسی خواهی ایران دنبال می‌کنند و با اپوزیسیون تندرو خصوصاً وابسته به بیگانه، مرزبندی جدی دارند. به نظر نگارنده نادیده گرفتن مخالفان و حقوق انسانی و مدنی آنان، نقض آشکار حقوق بشر است؛ ولی آیا از دید کشورها و گروه‌های ایرانی مدعی حقوق بشر، نادیده گرفتن جریان بزرگ مدافعان دموکراسی خواهی ملی، درون‌زا و مسالمت‌جو و انکار خواست و اراده آن‌ها، نقض آشکار حقوق بشر نیست؟!

واقعیت گزنده این است که در مداخلات خارجی، اعمال پروژه‌های تحریم و فشارهای سخت علیه ایران، قربانی اصلی، جنبش مدنی دموکراسی خواهی ایران بوده است.

ایرانیان برای تاسیس یک نظام مردم‌سالار ۱۱۹ سال پیش، (۱۲۸۵ شمسی، ۱۹۰۶ میلادی) انقلاب مشروطه را به‌ثمر رساندند. دو کودتای یکی در سال (۱۲۹۹ شمسی، ۱۹۲۰ میلادی) با دخالت بریتانیا و دومی در سال (۱۳۳۲ شمسی، ۱۹۵۳ میلادی) با طراحی دولت بریتانیا و اجرای دولت آمریکا، پایه‌های نظام حقوقی - قانونی برآمده از نهضت مشروطه را متزلزل ساخت و روند توسعه سیاسی و توسعه اقتصادی پایدار را در جامعه ایرانی به گونه زیان‌بخشی معوق کرد و به ایجاد شکاف‌های عمیق اجتماعی دامن زد؛ به‌ویژه با کودتای دوم علیه دولت ملی محمد مصدق و تثبیت رژیم دیکتاتوری، سرکوبگر و وابسته، هزینه‌های سهمگین وقوع یک انقلاب دیگر را در سال (۱۳۵۷، ۱۹۷۹) یعنی ۲۰ سال پس از انقلاب مشروطه، به جامعه ایران تحمیل کرد. ملت ما هنوز دادخواه سرنگون کردن دولت ملی و قانونی و دموکراسی‌خواه محمد مصدق و صدمات سیاسی، اقتصادی و انسانی و حقوق بشری‌ای است که پس از این کودتا بر جسم و جان و مقدرات تاریخی ملت ایران بار شد. آیا مر جعی از زاویه حقوق بشر در این باره پاسخ‌گوست؟ آیا اپوزیسیون مدعی حقوق بشر حاضر به وا‌کاوی و پیگیری این مهم هست؟

جریان دموکراسی خواهی ملی در ایران در کنار اهتمام‌برای صیانت از استقلال کشور، مدافع سرسخت حقوق و آزادی‌های مدنی شهروندان، به‌ویژه حقوق منتقدان و مخالفان نظام سیاسی مستقر در کشور هست و در برابر ایجاد محدودیت‌های غیرقانونی و خلاف موازین حقوق بشر، ایستادگی می‌کند. توجه به حقوق بشر اما، عنایت به حقوق نوع انسان است و فراتر از حقوق شهروندان سرزمین‌مادری می‌رود. آیا می‌شود از دولت آمریکا و کشورهای غربی در خواست کرد که در مذاکرات دیپلماتیک با دولت ایران، موضوع حقوق بشر را طرح و پیگیری کنند، اما بر نقض حقوق بشر همین دولت‌ها در جوامع دیگر از جمله در ایران یا نسبت به حمایت، همکاری با سکوت آنان در قبال نقض آشکار حقوق بشر در منطقه خاورمیانه و در نسل کشی مردم فلسطین از سوی اسرائیل چشم‌پست یا از کنار ایجاد محدودیت‌شدید برای دانشگاه‌های آمریکا و اعمال خشونت نسبت به دانشجویان و اساتید برای اعتراض مدنی درباره رویکرد سیاست‌خارجی این کشور در مورد غزه، گذشت؟ حقوق بشر مفهومی انسانی، اخلاقی و جهان‌شمول است که فروکاستن جایگاه آن در حد ذائقه و منافع یک گروه یا اهداف خاص کشورهای قدرتمند و تبدیل آن به ابزار فشار سیاسی و امنیتی، بدترین نقض حقوق بشر است.

کاظمی: رتبه‌بندی معلمان به سرانجام رسید

گروه خبر: علیرضا کاظمی، وزیر آموزش و پرورش در نشست «تجلیل از معلمان نمونه کشوری» با بیان اینکه حمایت‌های بی‌درغ دولت چهاردهم موجب شد که گام‌های بزرگی در مسیر تحول آموزش و پرورش برداشته شود، تأکید کرد: «با کمبود ۱۷۰ هزار معلم در کلاس‌های درس مواجه بودیم و پرداخت معوقات معلمان با تأخیر بسیاری انجام می‌شد. پاداش ۴۰ هزار میلیارد تومانی بازنشستگان در این دوره با حمایت دولت پرداخت و حقوق معلمان نیز به‌ر روز رسانی می‌شود. همچنین رسیدگی به اعتراضات گزینش معلمان در این دوره صورت گرفت و رتبه‌بندی معلمان به‌سرانجام

رسید.» او با اشاره به نوسازی مدارس، گفت: «با اتکا به ظرفیت مردمی و گروه‌های جهادی و مشارکت اکثر نهاده‌ها و ستاده‌ها اقدامات مؤثری در عرصه مدرسه‌سازی و مدرسه‌یاری صورت گرفته است. ارتقای کیفیت آموزش در دو بخش تحول یادگیری و یاددهی با الگوی تراز را دنبال می‌کنیم. بیش از ۳۰۰ هزار معلم در اجتماعات یادگیری به‌هم‌پیوسته‌اند

که تحولی اساسی در کلاس‌های درس ایجاد کنند و محتوای بسیار خوبی را تولید کرده‌اند؛ همچنین توانمندسازی مدیران هم در غالب الگوی تراز در ۱۰ درصد مدارس کشور اجرایی شده است.

۲

تیتریک

HEADLINE ONE

مجادله در شورای شهر تهران اوج گرفت

دوقطبی ماندن و رفتن زاکانی

پریسا هاشمی

گزارشگر شهری هم‌میهن

روز گذشته و در سیم‌دویست‌ودومین جلسه شورای شهر تهران اختلافات بالا گرفت و دیوار مابین حامیان علیرضا زاکانی، شهردار تهران و منتقدان عملکرد او در شورای شهر تهران ضخیم‌تر و بلندتر شد. شکاف اختلاف بین اعضای شورای شهر تهران در دوره ششم از زمان انتخاب علیرضا زاکانی برای شهرداری به وجود آمد و در ۴ سال گذشته عمق آن بیشتر شده است. زمان انتخاب زاکانی به عنوان شهردار پایتخت، صدای مهدی چمران، رئیس شورای شهر تهران منتشر شد که از وجود فشارهای بسیار برای انتخاب او به عنوان شهردار پرده بر می‌داشت. برخی معتقد بودند که مهدی چمران آن زمان نیک می‌دانست که صدایش پخش می‌شود و برخی دیگر می‌گویند ناخواسته این صدا منتشر شده است. حتی برخی ریاست او را زیر سوال می‌برند که نمی‌تواند در آخرین سال، شورای پایتخت را به خوبی اداره کند و اعضای شورای شهر تهران کمتر از او حرف‌شنوی دارند. اما واقعیت این است که یک‌لیست برای حضور در پارلمان شهری پایتخت انتخاب شد اما این لیست، آنقدر که نشان می‌داد واحد نبود و برخی در مقابل این فشارها سر خم نکردند و بخش دیگری از شورای شهر وادادگی و همراهی با این فشارها را انتخاب کردند؛ وادادگی‌ای که به جنجال در صحن علنی تبدیل شد و مهدی اقراریان از آن‌ها عنوان «سینه‌چاکان شهردار تهران در شورای شهر» یاد کرد و با واکنش حامیان زاکانی در شورای شهر تهران روبه‌رو شد.

یک نطق و شروع جنجال

روز گذشته یک نطق و دو تذکر در سیستم شورای شهر تهران به ثبت رسیده بود اما همین نطق و دو تذکر باعث شد که تذکرات افزایش یابد.

سیدجعفر شریانی، عضو هیئت رئیسه شورای شهر تهران در نطق پیش از دستور گفت: «تصمیم گرفتم گزارشی جامع، علمی و تحلیلی بر اساس آمار و مستندات درباره «طرح پیگیر کار مردم تهران» ارائه کنم. این طرح که به‌عنوان نتیجه‌ای از یک ایده ابتکاری و نوآورانه با عنوان «یک چالش، یک راه‌حل» شکل گرفت، به یکی از موفق‌ترین اقدامات در راستای حل مشکلات شهروندان جنوب‌تهران تبدیل شد.» او در تشریح رویکرد بر خی مدیران شهرداری نسبت به اعضای شورای شهر تهران نیز پرداخت: «در این تفکیک، شورای شهر به دو دسته تقسیم می‌شود؛ یا ما هستنی یا بر ما. با این معیار تعدادی در گروه اول قرار می‌گیرند و دسته دوم اعضای فعلی هستند که مانند گلوله اول نیستند. همین که نعل به نعل مانند گروه اول نباشید دسته و گروه معضوبان قرار می‌گیری. قرار گرفتن در این دسته تنها نظریه تقسیم‌بندی و نظریه کلامی نیست. تبعات و نتایج ایجابی و سنگینی در پی خواهد داشت. برای گروه اول، امپراتوری عظیم رسانه‌ای شهرداری هر روز دستاورد می‌سازد و حتی اگر ایده‌ای تکراری و کپی‌برداری را ارائه کنند، تمام عوامل مدیریتی و اجرایی شهرداری در مناطق، شرکت‌ها و سازمان‌ها در خدمت آنهاست. برای آنها سازه‌و ساختارهای اجتماعی با امکانات و منابع مردم می‌سازند و نامه‌ها و کارهای آنها در کسری از ثانیه پاسخ داده می‌شود. اما برای گروه دوم همه چیز برعکس است.»

مردم بر اساس شعارها ما را قضاوت نمی‌کنند

ناصر امانی، عضو شورای شهر تهران نیز در تذکر پیش از دستور با نمایش تصاویری از وضعیت تلمبار شدن زباله‌ها از نظافت شهر انتقاد کرده و گفت: «یکی از مهم‌ترین و اولین وظایف شهرداری، نظافت شهر، معابر شهر و انهار شهر است. در بودجه اسال به‌خاطر این مأموریت، شورای اسلامی شهر مبلغ قابل توجهی هم به‌سقف بودجه شهرداری و هم به‌سقف بودجه حوزه خدمات شهری اضافه کرده است. این تصاویر از مناطق بالای شهر تهران گرفته شده نه مناطق جنوب. می‌خواهم بگویم تفاوتی بین جنوب و شمال شهر تهران نیست. مردم هم با دیدن این صحنه‌ها در مورد ما قضاوت می‌کنند و بعد به شعارها و حرف‌هایی که می‌زنیم و ادعای مانمره می‌دهند و قضاوت می‌کنند.»

اجرای نمایش موفقیت شهرداری تهران؟

پس از تذکر پیش از دستور مهدی اقراریان، عضو شورای شهر تهران اما حامیان زاکانی را به واکنش واداشت. اقراریان در تذکر خود گفت: «پاسخ این سوال که چرا شهر اینطور است؟ بسیار مشخص است. من فکر می‌کنم آقای زاکانی بدون سابقه اجرایی شهردار تهران شد و از طریق وعده‌های بزرگ و رنگی و آزمون و خطا خواست که شهر را اداره کند. اما من می‌گویم ایشان موفق نبود. البته آقای زاکانی طرفداران سینه‌چاکی در شورای شهر تهران دارد که ممکن است نظر دیگری داشته باشند.» او افزود: «آقای زاکانی! شهر تهران محل آزمون و خطا نیست. تغییر ۵ مدیر در مترو؛ آن هم برای یک دوره سه سال و نیم حاکی از آن است که حتی در انتخاب مدیران خود هم نمی‌توانید یک مشی منطقی را طی کنید. قرار بود آقای زاکانی حداکثر ۴ سال شهردار تهران باشد. البته شاید اگر شورای شهر می‌توانست الان آقای زاکانی شهردار تهران نبود. وعده‌های آقای زاکانی ۴ سال اعتبار دارد. در پایان دوره ۴ سال بعد از جابه‌جایی‌های مکرر وضعیت شهر در این ۴ سال اینگونه است. فکر می‌کنید با بسیج امپراتوری رسانه‌ای می‌توانید نمایشی از موفقیت برای خود ایجاد کنید؟ حاشا و کلا.»

مطالبات تندبشت پرده

علیرضا نادعلی، سخنگوی شورای شهر تهران در واکنش به نطق شریانی و تذکر اقراریان گفت: «اگر در مورد شخص بنده چیزی می‌گفتید، حرفی نمی‌زدم اما اینکه می‌گویید این ۱۰ نفر افراد سینه‌چاک شهردار هستند، حرف خوبی نیست. در برخی موارد ما از اقداماتی مثل توسعه حمل و نقل

مجادله در شورای شهر تهران اوج گرفت

دوقطبی ماندن و رفتن زاکانی

عمومی و خدمت‌رسانی به شهروندان حمایت می‌کنیم. نباید در سخنان خودستمگری کنیم. در مواردی حتی پشت‌تریبون هم تذکر ندادیم اما مطالبه‌های تند در جلسات از مدیران شهرداری داشته‌ایم. اینگونه سخن گفتن درست نیست. اینکه بگوییم برخی مدیران در شهرداری چه کار می‌کنند و چگونه شروع کرده‌اند، باعث می‌شود ارتباطات درست و صمیمانه کاری از بین برود.»

حمایت از رانت و فساد

اما برخی از اعضای شورای شهر تهران معتقد بودند که نباید حرف‌ها را از تریبون شورای شهر تهران زد بلکه باید در خفا و جلسات هم‌اندیشی آنها را مطرح کرد. در حقیقت دنبال آن هستند که جلسات شورای شهر تهران نمایشی باشد و حرف‌های اصلی در جلسات علنی هم‌اندیشی مطرح شود.

احمد صادقی، عضو شورای شهر تهران از جمله آنها است که صحبت‌های اقراریان و شریانی را نقض غرض دانسته و گفت: «متأسفانه برخی از حرکات و سخنان ما نقض غرض است؛ متأسفانه برخی اصرار دارند که بین اعضای شورا شکاف ایجاد و اعضای شورا را دسته‌بندی کنند و اعضای شورا را درجه یک و دو، بنامند. آیا این غیر از آب به آسیاب دشمن ریختن است. آیا آب به آسیاب دشمن ریختن، نقض غرض در خدمت‌رسانی به مردم نیست؟» او افزود: «برخی مدام دم از امپراتوری رسانه‌ای می‌زنند؛ اما یک نمونه بیابوند که این امپراتوری رسانه‌ای، یک مطلب بر علیه مخالف‌ترین اعضای شورا با شهردار منتشر کرده باشند. حتی یک نمونه، اما بارها و بارها بر علیه اعضای نظیر من و امثالهم مطلب منتشر می‌شود؟ حال اینکه بیایم و بگوییم چه کسی را مورد حمله قرار می‌دهند؛ آیا دردی از مسائل مردم حل می‌کند؟ اینها نقض غرض است. این، ناامید کردن مردم، مخالف نظر مقام معظم رهبری است. مسائل و مشکلات را باید از مسیر درست پیگیری و رفع نماییم.» شریانی در پاسخ او گفت: «شکاف هست. از حضرت آقا مایه نگذار. من انگیزه این همه دفاع از رانت، فساد و ناکارآمدی رانمی‌فهمم. سالی یکبار حرف می‌زنیم به آقایان بر می‌خورد.» مهدی اقراریان هم تأکید کرد: «اما آقای زاکانی نیستیم.» چمران پاسخ داد: «این هنر نیست.» اقراریان گفت: «کنار زاکانی ایستادن هم هنر نیست.» چمران پاسخ داد: «روش پارلمانی رایاد بگیرید.» شریانی تأکید کرد: «روش پارلمانی را هم خنثی کردند.»

ابراز نگرانی از برداشت رقیب سیاسی

محمد آخوندی، رئیس کمیسیون برنامه و بودجه شورای شهر تهران از دریچه سیاسی به این موضوعات نگاه کرده و تکرار برداشت رقیب بود و گفت: «کار بزرگ همراه با انتقاد است. اما اینکه برای انتقاد از شهرداری دوستان و همکاران خود را تخریب کنیم حتماً اشتباه است. چرا که ما با یک فهرست وارد شورای شهر شدیم، باید اینطور صحبت کنیم؟ آقای چمران! مدیریت کنید؛ در این وقت اضافه که به ما دادند از این تریبون برای مسائل انتخابات استفاده نکنیم. تا انتخابات خیلی مانده و باید مسائل آن را برای جای دیگری بگذاریم. کام مردم را تلخ نکنیم.» او افزود: «اگر فکر کنیم که دو دسته کردن و تخریب یک بخش و شهردار تهران که منتخب ماست، آورده انتخاباتی برای ما دارد؛ حاشا و کلا. مردم به ما رای نخواهند داد. این برای آنهایی است که بیرون نشسته‌اند، در برخی دوربین‌هایشان در این شورا صحبت‌های دوستان را خیلی خوب و با انرژی ضبط و سایت‌هایشان منتشر می‌کند، به ما می‌خندند و از این اختلاف خوشحالی می‌کنند.»

به فریادهای این پیر مرد گوش کنید

تذکر آخوندی به چمران برای مدیریت شورا به مذاق آقای رئیس خوش نیامد. او تأکید کرد: «آه‌های اوقات ما فراموش می‌کنیم کجا هستیم و نتیجه کارمان چه خواهد بود. شاهد بودم کسانی وارد شورا شدند و برای آینده خود تبلیغ کردند اما رای نیاوردند. اگر برای خدا کار کنیم خداوند کمک می‌کند؛ اگر برای اسم و رسم و گروه و دسته کار کنیم هیچ هنری نیست.» او باغض، فریاد برآورد: «بیش از یک سال دیگر عمر شورا هم به پایان می‌رسد و معلوم نیست مردم چه قضاوتی بکنند ولی می‌بینیم از این درگیری‌ها کسی رضایت ندارد. اختلاف نظر نباید این میزان عمیق باشد که برهم بتازیم. این درست نیست. نمونه آن هم شورای دوره اول است که با انحلال آبروی خود و گروه (جناب)‌شان را بردند. مردم می‌گویند شما که سر و کول هم می‌زنید، نمی‌توانید خودتان را اداره کنید، چطور شهر را اداره می‌کنید؟ درست می‌گویند و اگر نپذیریم مسئول هستیم، مقابل خدای بزرگ و خون شهدا مسئول هستیم. اگر می‌خواهید ادامه دهید اما جز بندن‌امی چیزی باقی نخواهد ماند. به خودمان بیایم فریادهای این پیرمرد را بشنود. باز چه نیست هر ساعت و ثانیه که در این شورا نشستیم بر گرده این ملت هزاران میلیون تحمیل می‌کنیم و باید جوابگو باشیم.» حربه همیشگی آقای رئیس باز هم جواب داد و آرامش به شورای شهر تهران بازگشت تا اختلافات به آتش زیر خاکستر تبدیل شود.

زندگی آتوار یومی برخی از مسئولان

مهدی اقراریان، عضو شورای شهر تهران پس از اتمام جلسه شورای شهر تهران در گفت‌وگو با هم‌میهن به تشریح استدلال‌های اعضای شورای شهر تهران پرداخته و تأکید کرد: «امروز با دو نسل از مدیران روبه‌رو هستیم. نسل مدیرانی که براساس نگاه سنتی به عرصه حکمرانی بر این باور است که پشت درهای بسته و در پشتو‌ها باید به مسائل پرداخت. به نظر من این روش تا زمانی خوب است که منتج به حل مسئله شود و اگر تذکری دادیم و هیچ اثری نداشت باید کماکان سکوت پیشه کنیم؟ بارها افرادی که امروز به ما انتقاد می‌کنند، در خصوص انتصابات مکرر به شهردار تهران

گزارش یک

